

ת"ד 2018/08/13 - מדינת ישראל נגד אורנית כהן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

05 ינואר 2017

ת"ד 2018-08-13 מדינת ישראל נ' כהן

מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת דלית ורד
בעניין: מאשימה

אורנית כהן

נגד
נאשמת

גזר דין

הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בביצוע העבירות הבאות:

1) סטייה שלא בבטחה וגרם חבלה של ממש- עבירה על תקנה 40 לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"), בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**").

2) נהיגה בחוסר זהירות וגרם חבלה של ממש- עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

מעובדות כתב האישום עלה, כי ביום 29.11.12 בשעה 08:00 לערך, נהגה הנאשמת בכביש 4 לצפון, והתקרבה להתמזגות עם כביש הגישה מדרך לוד (מחלף מסובים) כשהיא בנתיב הימני של כביש 4 לכיוון צפון. אותה שעה נהג ל א (להלן- **רוכב האופנוע**) במקום האמור, על הכביש הגישה מדרך לוד על הנתיב השמאלי מתוך שני נתיבים בכיוון נסיעתו, כשהוא מימין לנאשמת. נטען כי הנאשמת נהגה בחוסר זהירות, לא הבחינה מבעוד מועד באופנוע, סטתה ימינה בסוף שטח ההפרדה המפריד בין כביש 4 לכביש הגישה, נכנסה לנתיב נסיעתו של האופנוע, ושני כלי הרכב התנגשו.

על סמך מכלול הראיות שהובאו בפניי הגעתי לכלל מסקנה כי יש לאמץ את גרסת התביעה בכל הנוגע למסלול נסיעת הנאשמת ורוכב האופנוע. מצאתי כי הנאשמת אכן סטתה מנתיב נסיעתה ימינה לעבר כביש הגישה. יובהר כי מסקנתי זו מושתתת בעיקרה על ממצאים אובייקטיביים כפי שעלו מנתונים שנאספו בזירה, מחוות דעתו ועדותו של בוחן התנועה הבכיר רס"ב אלון ניסן, וכן מצילומים שצולמו בנוגע למיקום הרכב סמוך לאחר אירוע התאונה, על ידי בעלה של הנאשמת, שישב לצידה ברכב בעת התאונה. בנוסף, מושתתת מסקנתי זו על עדותו של העד אליעד דהרי, חבר לעבודה של נהג האופנוע, אשר נסע מאחורי הנאשמת, ומסר את גרסתו כשעתיים לאחר אירוע התאונה. מצאתי לנכון לתת אמון בעיקרי האמור בהודעתו, כשניתוח הממצאים האובייקטיביים השתלב היטב עם הודעתו. כן מצאתי לנכון שלא לקבל את עדות הנאשמת, אשר הייתה מגמתית. על כך יש להוסיף כי חלק מעדותה של הנאשמת עמד בסתירה לאמירות ברורות כפי שנמסרו על ידה בעת הודעתה במשטרה.

המסמכים הרפואיים (ת/1-ת/3) העידו, כי רוכב האופנוע, אובחן כסובל משברים פתוחים מרוסקים באמה שמאל ושברים עם פריקה בכף רגל שמאל. במסגרת הטיפול הרפואי, עבר מספר ניתוחים לרבות הטרייה של השרירים המיישרים, קיבוע השבר, ביצוע החזרה וקיבוע שברים על ידי מסמרים וסד גבס בכף רגל שמאל. עוד עבר ניתוחים להטריית רקמות רכות והשתלת עור, ניתוחים חוזרים לקיבוע השברים על ידי שתלי עצם, ניתוח העברת גידים בשל שיתוק רדיקאלי. בהמשך הועבר לשיקום בבית החולים "שיבא" תל השומר, ולאחר מכן למעקב וטיפול רפואי במרפאות שיקום וכאב.

נוסף על הפגיעות בגוף, רוכב האופנוע טופל אצל פסיכיאטר אשר קבע, כי כפי הנראה, מדובר בפגיעה מוחית קלה. בחודשים שלאחר התאונה סבל מדיכאון קשה וחרדות, ונזקק לתרופות לשיכוך כאבים. כמו כן, הוכרה לו נכות זמנית בשיעור של 100% עד ליום 31.12.14. בדו"ח הועדה הרפואית מטעם המוסד לביטוח לאומי צויין: **"תנועות מינימאליות של אצבעות כף היד, עוות ניכר של שורש כף היד, עיוות ניכר של האמה הדיסטאלית משמאל עם צלקות מכוערות מאד וכואבות של השתלת עור, הגבלה ניכרת בתנועות פרקים סובטלריים וכף רגל שמאל"**.

רוכב האופנוע היה מאושפז משך חמישה חודשים, מיום התאונה ועד ליום 10.4.13. כמו כן, אושפז ביום 3.7.13 למשך חמישה ימים, וכן ביום 29.12.13 למשך שלושה ימים.

רוכב האופנוע מסר בעדותו מיום 10.7.14: **"יש לי מגבלה ביד, אני לא מתפקד איתה, נקבע לי 100% נכות על ידי המל"ל, ו- 50% נכות בגין שירותים מיוחדים. כף רגל שמאל, שברתי את הקרסול, שלושה מפרקים ושלושה עצמות המסרק נשברו, אני עובר הזרקות של קריאטין לשיכוך הכאב בכף הרגל, היד השמאלית שלי התקצרה באורך של 6 סמ', הורידו לי 6 סמ' של עצם מהפיבולה ברגל והשתילו ביד, וגם הורידו מהאגן והשתילו ביד."**

ובהמשך:

"אני הייתי מאושפז 5 חודשים, מיום 29.11 עד 10.4.13, עברתי 11 ניתוחים, אני עד היום בשיקום, מטופל בטיפולים פסיכיאטרים, פסיכולוגים, פיזיותרפיה, הידרותרפיה, ריפוי בעיסוק, אני לא עובד, אני כיום בן 24, בתאונה הייתי בן 23, בדיוק התחלתי ללמוד הנדסת מכונות, אחרי סיום השירות הצבאי." (פרוטוקול עמ' 3, שורות 5-16).

על פי חוות דעתו של ד"ר נסינג מיום 22.6.14, נמצאו בבדיקה הגבלת בהנעת שורש כף יד וכן בתנועה של אמה שמאל. קיצור אמה שמאל בחמישה ס"מ לערך, ובאצבעות 2-5, כ-1 ס"מ. נפיחות עם בצקת בכף רגל שמאל, הגבלה קלה בהנעת הקרסול, והגבלה ניכרת בהנעת מפרקי כף הרגל.

ראיות וטיעונים לעונש:

המאשימה:

המאשימה טענה כי הנאשמת סתה ימינה מבלי לנקוט באמצעי זהירות עובר לביצוע הסטייה, נהגה שלא בהתאם

לתנאי הדרך, הבחינה במקבץ של אופנועים הנוסעים אחריה בכביש הגישה, וחרף כל זאת סטתה ימינה. כתוצאה מהתאונה, רוכב האופנוע נפגע ונחבל חבלות קשות. בעת התאונה רוכב האופנוע היה בן 23, לאחר סיום שירות צבאי, ולקראת לימודי הנדסת מכונות. בעקבות התאונה חייו השתנו בלי היכר, הוא אינו מרוכז, נוטל מריחואנה רפואית וכן כדור פסיכיאטרי.

התביעה הפנתה לפסיקה על פיה בתי המשפט הטילו עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח, על נהגים בעלי רקע נורמטיבי, מקום בו נגרמו פציעות חמורות וקשות. **ראה**, רע"פ 7257/12 סנדרוביץ' נ' **מדינת ישראל**, רע"פ 2564/12 קרני נ' **מדינת ישראל** (להלן- **ענין קרני**).

לאור רשלנותה של הנאשמת וחומרת הפגיעה שנגרמה לרוכב האופנוע, עתרה התביעה כי יוטל על הנאשמת עונש של מאסר בפועל, פסילה בפועל של רישיון הנהיגה לתקופה שלא תפחת מארבע שנים, פסילה על תנאי, מאסר על תנאי ופיצוי כספי לנפגע.

צוין כי הנאשמת מחזיקה ברישיון נהיגה משנת 1990, ולחובתה חמש הרשעות קודמות, האחרונה שבהן משנת 2010.

התביעה הפנתה לתסקיר שירות המבחן ממנו עלה כי הנאשמת מתקשה להכיר באחריותה לגרם התאונה ובהשלכותיה החמורות על נהג האופנוע. הנאשמת שללה השתלבות בטיפול בשיתוף עמותת אור ירוק. על כן שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית כלשהי בעניינה.

ההגנה:

ההגנה טענה כי לרוכב האופנוע הוכרה נכות זמנית של 100% (למשך כשנתיים), אך כיום אנו נמצאים כארבע שנים אחרי התאונה, ויש להניח כי מצבו השתפר בעקבות הטיפול השיקומי שעבר.

צוין כי הנאשמת לא הורשעה בעבירת רשלנות במדרג גבוה, אלא בנהיגה בחוסר זהירות, שהיא עבירת רשלנות במדרג נמוך. בנוסף, יש להביא בחשבון את רשלנותו התורמת של נהג האופנוע וכן את מחדלי החקירה.

בא כוח הנאשמת ציין כי הנאשמת היא נהגת זהירה, עברה התעבורתי קל, ומעולם לא הייתה מעורבת בתאונת דרכים. הנאשמת בעלת רקע נורמטיבי, והיא ומשפחתה עברו ארבע שנים קשות, נוכח הצורך להתמודד עם כתב האישום דנן.

ההגנה הפנתה לפסיקה על פיה בית המשפט הפחית מעונשי פסילה שהוטלו על נהגים שגרמו לחבלות של ממש, זאת בין היתר, עקב רשלנות תורמת של הנפגע בתאונה. **ראה**, עפ"ת (ב"ש) 7554-06-13 **שני אורנשטיין נ' מדינת ישראל**, הוטלה פסילה למשך שנה בנסיבות של פגיעה תוך כדי נסיעה לאחור בתוך מגרש חנייה, עפ"ת (ת"א) 44705-11-11 **ויקטור צלח נ' מדינת ישראל**, שם הפחית בית המשפט את הפסילה לתקופה של 7 חודשים לאור גילו של המערער- יליד 1934, היזקקותו לרישיון, עברו הלא מכביד, נכותו, הרשלנות התורמת שהייתה מנת חלקה של הנפגעת והימשכות ההליכים, וכן עפ"ת (ת"א) 36998-08-11 **בוריס גידלביץ' נ' מדינת ישראל**, נסיבות בהן רוכב האופנוע נפצע ואושפז למשך שבועיים ימים. בית המשפט המחוזי קיצר את עונש הפסילה לתקופה של חצי שנה.

לאור האמור, עתרה ההגנה שלא לקבל את המלצת שירות המבחן להטלת עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות,

ושלא להחמיר עם הנאשמת ברכיב הפסילה.

מתחם העונש ההולם:

בקביעת מתחם העונש הראוי, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו. מדיניות הענישה אמורה להעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי של הגנה על שלמות הגוף והנפש, ביטחון הציבור ובטיחות התנועה בדרכים.

בפסיקה נקבע לא אחת, כי נוכח "נגע" התאונות בדרכים, על בתי המשפט להילחם ולהירתם לנושא, באמצעות הקפדה ודאגה להטלת ענישה הולמת, אשר תסייע להגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי ההתנהגות על הכביש.

בשורה של פסקי דין נפסק כי במסגרת שיקולי הענישה בעבירות של גרם תאונת דרכים עקב רשלנות, אין לייחס משקל מכריע לנסיבות אישיות של הנאשם ולהיותו בעל רקע נורמטיבי.

ב- ר"ע 530/84 **שפר נ מדינת ישראל**, פסק כבוד הנשיא שמגר (כתוארו אז) כדלקמן:

"כאן המקום להעיר, שאנו דנים בעבירה, שאיננה כרוכה בפגמים מוסריים או בשחיתות, אלא ביטויה, כידוע לכולנו, באופן התנהגותו של האדם הנוהג ברכב, ומבחינה זו לא יכולים עברו או תכונותיו האישיות של האדם הנוגע בדבר להיות בעלי משקל מכריע. כפי שכולם נוהגים בדרכים, צריכים גם האמצעים העונשיים, שנועדו להכתיב דרך התנהגות מסוימת, לחול על כולי עלמא. כאמור, אין בית המשפט פטור מן ההתאמה של העונש לכל מקרה אינדיווידואלי, אך עליו לשוות נגד עיניו את אמת המידה העונשית, אשר אליה כיוון אותו המחוקק בדברו בסעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש]."

ראה גם, ע"פ 6755/09 **ארז אלמוג נ' מדינת ישראל**.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם:

טווח הענישה בגין גרימת תאונת דרכים הינו פועל יוצא של חומרת הרשלנות, כמו גם חומרת הפגיעות שנגרמו בתאונה, והשלכותיהן על חיי הנפגעים. ראה, עפ"ת 37974-07-12 **סנדרוביץ נ' מדינת ישראל**.

ב- רע"פ 3764/05 **ורד בן זויה נ' מדינת ישראל**, נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשמת, חיילת ללא עבר תעבורתי או פלילי, שנגזרו עליה 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ו- 5 שנות פסילה, בנסיבות של גרם חבלה של ממש לילד בן 6, הולך רגל במעבר חצייה.

כבוד השופט חשין ציין כי :

"במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפסע ביניהן לבן גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי

סעיף 64 לפקודת התעבורה - ולגזור עונש של מאסר בפועל. העובדה כי לעיתים הקלו בתי המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת. אדרבא, בית משפט זה חזר והזהיר את בתי המשפט המחוזיים לא אחת כי על להם להקל ראש בעונשם של עברייני תנועה."

ב- רע"פ 2564/12 קרני נ' מדינת ישראל, נגרמה תאונת דרכים עקב חציית אור אדום על ידי נהג אוטובוס, אשר כתוצאה ממנה נגרמו חבלות ממשיות לאם ובתה שנסעו ברכב בו התנגש. העונש שנגזר על המבקש היה 3 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריה ו- 40 חודשי פסילה. בית המשפט העליון הפחית את עונש המאסר שגזר בית המשפט המחוזי (שישה חודשי מאסר מאחורי סורג ובריה), מן הטעם שהתביעה העלתה בפני בית המשפט המחוזי נתונים שלא נכללו בהסדר הטיעון במסגרתו הודה והורשע המבקש.

בית המשפט העליון, מפי כבוד המשנה לנשיא (כתוארה אז), השופטת מ. נאור, קבע כי :

לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן.

ב- עפ"ת (חי') 21727-08-14 שלמה אזולאי נ' מדינת ישראל, נדחה ערעור של נהג אוטובוס שפגע בקלונועית שנסעה על נתיב תחבורה ציבורית, וגרם לחבלה מוחית לאחד הנוסעים. הענישה שהוטלה הייתה מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות לתקופה של 4 חודשים ופסילה לתקופה של 36 חודשים.

ב- עפ"ת (ב"ש) 21227-07-16 רז משה נ' מדינת ישראל, הוטלה על בגיר צעיר שגרם לתאונת דרכים עקב סטייה לנתיב הנגדי, עונש של שישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ופסילה לתקופה של 36 חודשים.

ב- עפ"ת 39424-08-14 מאיר טולדו נ' מדינת ישראל, הוטלה פסילה למשך 48 חודשים וכן מאסר לריצוי בעבודות שירות בתאונה בה נקטעה מעל הברך רגלה של הנפגעת.

נסיבות ביצוע העבירה:

אני סבורה כי יש לסווג את דרגת רשלנותה של הנאשמת כבינונית - גבוהה.

בהודעתה במשטרה מסרה הנאשמת כי "הרוכב הגיע עם להקה של אופנועים שהגיעו מכיוון הצומת של מסובים בנתיבים הימניים אלה שמובילים למחלף. הם לא באו מאשדוד." בעדותה טענה כי אינה יודעת מהיכן הגיע רוכב האופנוע, אך מסרה : "אל [לא- ד.ו.] זכור מה ראיתי במראה השמאלית, בימנית ראיתי מקבץ של אופנועים" (פ' עמ' 44 ש' 17-18). בהמשך הוסיפה כי האופנועים היו מאחוריה, אך אין ביכולה לומר מה היה מיקומם בכביש.

משהבחינה הנאשמת במקבץ של רוכבי אופנוע הנוסעים בכביש הגישה, היה עליה לצפות כי ביצוע סטייה ימינה לכביש הגישה עלול לחסום את נתיב נסיעתו של מי מהם. היה עליה להימנע מביצוע הסטייה אל תוך כביש הגישה, בנסיבות בהן לא ידעה (כגרסתה) מהו מיקומם בכביש של האופנועים ומהו המרחק בו נסעו מאחוריה. היה עליה לקחת בחשבון כי מי מרוכבי האופנוע יבקש לסטות שמאלה לעבר כביש 4 עם הגיעו לקצה שטח ההפרדה, וכי סטיית הרכב ימינה בצמוד לשטח ההפרדה תחסום את מסלולו. היה עליה להביא בחשבון אף רשלנות תורמת אפשרית של מי מרוכבי האופנוע.

מכלול הנסיבות מלמד כי הנאשמת סתה מנתיב נסיעתה מבלי שוידאה כי הדבר לא יגרום להפרעה או לסיכון. הנאשמת לא נהגה כפי שתנאי הדרך חייבו אותה לנהוג, וסטתה לכביש הגישה על אף שהייתה צפויה סכנה בביצוע הסטייה.

בו בעת, כפי שנקבע בהכרעת הדין, יש לייחס לרוכב האופנוע רשלנות תורמת לקרות התאונה. רוכב האופנוע ביקש לסטות שמאלה לכביש 4 עם הגיעו בסמוך לקצהו של שטח ההפרדה. ניתן להסיק זאת מהודאתו כי לא הבחין במהלך סטייתו של הרכב אל תוך כביש הגישה כיון שאותה עת הסתכל שמאלה, וכן ממקום האימפקט עצמו, אשר היה סמוך לקצהו של שטח ההפרדה.

קביעת מתחם הענישה:

ב- עפ"ג 62005-07-14, 33918-08-14 **מדינת ישראל נ' יריב בן זאב**, קבע כבוד בית המשפט המחוזי כי "**הנוזק שנגרם מביצוע העבירה, הנוזק וממדיו, הווה מאז ומעולם רכיב דומיננטי בשיקולי הענישה, תיקון 113 רק נתן גושפנקא למושכל יסוד.**"

רוכב האופנוע נפצע קשה, אושפז לתקופה ממושכת של חמישה חודשים, עבר 11 ניתוחים לרבות ניתוחי הרטייה קשים, והמגבלה והנכות הנובעים מקיצור יד שמאל, יוותרו עמו גם בעתיד.

בשים לב לרשלנות הנאשמת, פציעתו הקשה של רוכב האופנוע, רשלנותו התורמת של רוכב האופנוע, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם כולל רכיב עונשי בדמות שירות לתועלת הציבור עד מאסר לתקופה של 4 חודשים לנשיאה בעבודות שירות, וכן פסילה בפועל הנעה בין 14 עד 28 חודשים.

שיקולי שיקום:

נוכח עמדת התביעה להטלת עונש של מאסר בפועל הופנתה הנאשמת לשירות המבחן.

שירות המבחן ציין כי הנאשמת נשואה ואם לשתי בנות. בתה הצעירה סובלת מאוטיזם. הנאשמת גרה באשדוד, ובעלת הכשרה של מנהלת חשבונות. במשך השנים עבדה בחברות שונות והחל משנת 2009 היא עובדת באותה חברה. במהלך המפגש עם שירות המבחן הנאשמת טענה כי רוכב האופנוע לא ציית לחוקי התנועה והתנגש בה ועל כן אינה חשה אשמה ואינה חשה צורך לפצות אותו. שירות המבחן העריך כי העבירה מהווה חריגה מאורח חייה של הנאשמת, וניכר קושי מצידה להכיר באחריותה לגרימת התאונה והשלכותיה החמורות על הנפגע.

נבחנה עם הנאשמת אפשרות לשילובה בקבוצה טיפולית המתקיים בשיתוף עמותת "אור ירוק", אך הנאשמת שללה

במכלול השיקולים העריך שירות המבחן כי הנאשמת היא בעלת רמת סיכון נמוכה לביצוע עבירות דומות בעתיד.

בסופו של דבר המליץ שירות המבחן כי לאורחומרת העבירות ותוצאותיהן כלפי הנפגע, אי נטילת האחריות על ביצוען, יוטל על הנאשמת עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות כעונש מוחשי, וכן מאסר על תנאי כעונש הרתעתי.

הנאשמת הופנתה לממונה על עבודות שירות, ונתנה את הסכמתה לריצוי עבודות שירות. לפי בקשת הנאשמת, הממונה קבע את מועד תחילת העבודות לחודש יוני 2017, כאשר מקום ההשמה הוא האגודה למען העיוור, בעיר אשדוד.

קביעת העונש הראוי במתחם שנקבע:

במסגרת זו נתתי דעתי לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ובכלל זה נסיבותיה האישיות של הנאשמת, עברה התעבורתי התקין, וכן ניהול ההליך המשפטי עד תומו באופן בו לא ניתן לזקוף לזכותה הודאה ונטילת אחריות. לא היטלתי על הנאשמת קנס, וזאת לאור הפיצוי שנקבע לנפגע, רוכב האופנוע.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל לתקופה של 3 חודשים לנשיאה בעבודות שירות.

עבודות השירות ירוצו במסגרת האגודה למען העיוור באשדוד, זאת החל מיום 4.6.17.

הנאשמת תועסק בהיקף של 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה ביום.

הנאשמת נתנה את הסכמתה לריצוי עונש המאסר על פי התוכנית שקבע הממונה על עבודות שירות.

2. פסילה בפועל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 15 חודשים, בניכוי פסילה מנהלית בת 45 ימים.

הפסילה תחל לא יאחר מיום 1.3.17 שעה 12:00.

מובהר לנאשמת כי עליה להפקיד את רישיון נהיגתה במזכירות בית משפט לתעבורה בתל אביב.

3. פסילה על תנאי לתקופה של חצי שנה, זאת למשך 3 שנים.

4. פיצוי לרוכב האופנוע בסך של 7500 ₪.

הנאשמת תפקיד במזכירות בית המשפט את סכום הפיצוי, לא יאוחר מיום 1.3.17.

ב"כ המאשימה תעביר למזכירות ביהמ"ש טופס פרטי הנפגע, לצורך העברת הסכום לרשותו.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על פסק הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' טבת תשע"ז, 05 ינואר 2017, במעמד
הנאשמת, עו"ד גטניו ועו"ד נחמיאס.